

DE 60-MINUTEN MOEDER

Inhoud

Een woord van dank	7
1. Een man over het moederschap	9
2. Herinneringen van een moeder	15
– <i>Dianne Parsons</i>	
Zestig-seconden-wijsheid	22
<i>Even op adem komen</i>	23
3. Als een moeder accepteert	27
Zestig-seconden-wijsheid	44
<i>Even op adem komen</i>	45
4. Als een moeder gevraagd wordt: ‘Werk je?’	49
Zestig-seconden-wijsheid	67
<i>Even op adem komen</i>	68
5. Als een moeder alleen is	72
Zestig-seconden-wijsheid	83
<i>Even op adem komen</i>	84
6. Als een moeder ziek is	91
– <i>Wendy Bray</i>	
7. Als een moeder zich schuldig voelt	94
Zestig-seconden-wijsheid	114
<i>Even op adem komen</i>	115
8. Als een moeder loslaat	120
Noten	126

Een man over het moederschap

Kort nadat ik *De 60 minuten vader* had geschreven, gebeurden er twee dingen. Ten eerste begonnen moeders me te schrijven dat ze er zo van hadden genoten en dat het eigenlijk ook een boek voor hen was. Ten tweede bleek uit al het onderzoek dat wij hebben kunnen doen, dat het vooral *moeders* waren die het kochten en het dan ergens lieten liggen voor de man in hun leven!

In de afgelopen twaalf jaar hebben meer dan tweehonderdduizend mensen deelgenomen aan de gezinsseminars waar ik spreek. Het merendeel van hen bestaat uit moeders. In de pauzes zijn het steevast moeders die met me willen spreken – of we nu in Parijs, Moskou, Vancouver of Manchester zijn. Elk jaar nemen tienduizenden mensen contact met ons op in verband met ons gezinswerk; meestal zijn het moeders. We werken veel met alleenstaande ouders – de afgelopen jaren hebben we vakanties georganiseerd, speciaal voor alleenstaande ouders en hun gezin – en ook hier gaat het vooral om moeders.

Ik heb moeders gehoord die denken dat ze het voor goed verknald hebben: thuisblijvende moeders die zich afvragen of de mensen vinden dat ze de makkelijkste weg hebben gekozen, en werkende moeders die te kampen hebben met een veeleisende peuter en een

nog veeleisender baas – die allebei hebben geleerd hoe ze met hun voeten moeten stampen als ze hun zin niet krijgen. Ik heb moeders gehoord die denken dat zij de enigen zijn met een baby die 's nachts niet wil slapen, en moeders van tieners die het gevoel hebben dat zij de enige ouders op de wereld zijn met een kind dat zijn hele middelbare schooltijd naast hen zit zonder een woord te zeggen.

Ik beseft maar al te goed dat ik, ondanks al deze ervaring, zelfs niet een béétje bevoegd ben om over het moederschap te schrijven, maar ik denk wel dat ik me in een zeer bevoorrechte positie bevind. Duizenden moeders hebben me geschreven. Vaak heb ik met hen gesproken en van hen gehoord welke lessen ze hebben geleerd. Een heleboel zeiden: 'Ik wou dat iemand me hierover wat meer had verteld toen mijn kinderen klein waren, maar ik heb het door ervaring moeten leren.' In *De 60 minuten moeder* wil ik iets doorgeven van wat die moeders mij hebben verteld – lessen in de kunst van het moederschap.

Van tijd tot tijd leest u in dit boekje: 'Even op adem komen'. Dan kunt u lekker een kopje koffie zetten, terwijl allerlei moeders vertellen wat zij door de jaren heen hebben geleerd en, net zo belangrijk, *hoe ze erop terugkijken*. En verder is er af en toe een zestig-seconden-wijsheid-bladzijde van moeders die alles al hebben meegemaakt en gedaan.

Bijna elke moeder die ik ken, ziet het moederschap als een vreugdevolle, pijnlijke, spannende, geestdodende aangelegenheid, maar bovenal als een zaak van de lange termijn. Hoe oud onze kinderen ook zijn, de taak van het ouderschap lijkt nooit op te houden. Vijftien jaar

geleden kwam een moeder van vijfennegentig jaar mijn spreekkamer binnen. Ze zei tegen me: ‘Ik kan nu in vrede rusten, mijn jongen.’ Ik zei: ‘Hoezo?’ Ze antwoordde: ‘Omdat ik net mijn jongste zoon in een bejaardentehuis heb weten te krijgen.’ Hij bleek tweeënzeventig te zijn en een beetje beverig. Maar zij was nog bij haar volle verstand en, nadat ze hem op weg had geholpen met school, studeren en trouwen, maakte ze nu het karwei af – *als moeder*.

‘Soms heb ik schoon genoeg van mijn kinderen!’

Ga de komende dagen eens naar de slaapkamer van uw kind en pak dat kapot gelezen sprookjesboek uit de kast. Zoek dan ‘De nieuwe kleren van de keizer’ op, zet het koffiezetapparaat aan en lees het verhaal. Als u bij dat stukje komt waar de kleine jongen roept: ‘De keizer is naakt’, laat dan die eerlijkheid op u inwerken, uw ziel doordringen, zet vervolgens uw koffie neer, ren naar buiten en roep: ‘Het is niet gemakkelijk om moeder te zijn!’ ‘Soms heb ik schoon genoeg van mijn kinderen!’ ‘Soms zou ik willen dat ik mijn kinderen nooit had gekregen.’ En terwijl u schreeuwt, kijk dan achterom. U zult zien dat u gevolgd wordt door duizenden moeders, allemaal met een stralend gezicht – niet omdat ze de oplossing hebben gevonden, maar van pure verwondering dat de waarheid eindelijk gezegd is.

Bill Cosby heeft eens gezegd: ‘De werkelijke reden dat mijn vrouw en ik voor kinderen hebben gekozen, is denk ik dezelfde reden dat Napoleon Rusland binnenviel. Het leek toen een goed idee. Maar sindsdien

heb ik wel eens getwijfeld, vooral aan mijn verstand.’

Ik ontmoet vaak moeders die er zo over denken. Ze zijn gewoon ontmoedigd. En ze zijn het beu: beu om zich zorgen te maken, beu om de schuld te krijgen van alle tegenslagen in het leven van hun kinderen – van wratten tot onvoldoendes – en beu om zich schuldig te voelen. Af en toe geeft een moeder lucht aan het hartverscheurende besef dat ze het liefst geen kinderen zou hebben gehad. Ze draagt het met zich mee als een litteken, want het gaat gepaard met een ongelofelijk grote liefde voor haar kind.

Eén moeder zei het zo:

Ik begon mijn leven te ervaren als een eentonige routine, die nog verzaamd werd door de kolieken van de baby. Het leek alsof ze elke nacht optraden tussen elf en drie. Toen ik tijdens een lange nacht met het kind heen en weer liep om het stil te krijgen, begonnen de tranen onstuitbaar over mijn gezicht te stromen. Langzaam ging ik beseffen dat het uit was met de pret en dat we geen vaderdje en moederdje meer speelden. Die realiteit drong keihard tot me door.

Het kan vreselijk moeilijk zijn om dit te aanvaarden. De maatschappij houdt ons steeds voor dat het ouderschap een ultiem voorrecht is. Maar waarom hebben ouders dan vaak het gevoel dat het meer weg heeft van absolute ellende? Het antwoord is niet dat wij mislukelingen zijn, maar dat we eenvoudig ervaren wat het is om volledig verantwoordelijk te zijn voor het leven van een ander mens over wie we uiteindelijk geen controle hebben, en die slechts zo nu en dan onze bemoeienis

lijkt te willen of die daar slechts zo nu en dan dankbaar voor is.

Ik hoop met dit boek verschillende dingen te bereiken. Ik wil dat we samen lachen en dat allerlei moeders uitroepen: 'Gelukkig ben ik niet de enige.' Ik wil bereiken dat alleenstaande moeders zich bemoedigd voelen en niet uitgesloten. Moeders die zichzelf een mislukking vinden, wil ik graag inspireren het niet op te geven. En bovenal wil ik bereiken dat moeders zich erkend en gerespecteerd voelen. Gerald Ford, voormalig president van Amerika, heeft eens gezegd: 'Je kunt nog zo 'n hoog ambt bekleden, maar als je tijd erop zit, zal de wereld je vergeten.' Dat geldt niet voor het moederschap. Uw kinderen zullen altijd aan u blijven denken.

Ik heb met duizenden moeders gesproken, maar ik heb er maar twee van dichtbij kunnen meemaken...

De eerste is nu negentig jaar. Ik zie nog voor me hoe ze tafeltjes afruimde in het restaurant van een warenhuis, zodat ze genoeg geld bij elkaar kon krijgen om die scheikundedoos voor mij te kopen die op de speelgoedafdeling stond te pronken. Ze had geen noemenswaardige scholing genoten, maar ze bezat een wijsheid die soms niet van deze wereld leek. Als ze al een fout had, was het waarschijnlijk dat ze te veel van haar kinderen hield – ze had ons lief boven alles. Ik ben altijd beducht geweest voor de dag dat ze zou sterven, maar, eerlijk gezegd, ik ben eraan gewend geraakt dat ik mijn moeder zal kwijtraken. Zo 'n drie jaar geleden begon ze erg verward te worden.